Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 12. septembra 2019*

„Predhodno odločanje – Industrijska politika – Približevanje zakonodaj – Direktiva 98/34/ES – Postopek za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov ter predpisov o storitvah informacijske družbe – Člen 1, točka 11 – Pojem ‚tehnični predpis‘“

V zadevi C-299/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Berlin (deželno sodišče v Berlinu, Nemčija) z odločbo z dne 8. maja 2017, ki je na Sodišče prispela 23. maja 2017, v postopku

VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH

proti

Google LLC, pravni naslednici Google Inc.,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik senata, K. Jürimäe, sodnica, D. Šváby (poročevalec), S. Rodin in N. Piçarra, sodniki,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: D. Dittert, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 24. oktobra 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH U. Karpenstein, M. Kottmann, R. Heine in J. Hegemann, Rechtsanwälte,

– za Google LLC, ki je pravna naslednica družbe Google Inc., A. Conrad, W. Spoerr in T. Schubert, Rechtsanwälte,

– za nemško vlado T. Henze, M. Hellmann in M. Kall, agenti,

– za grško vlado E.-M. Mamouna in N. Dafniou, agentki,

* Jezik postopka: nemščina.

– za špansko vlado L. Aguilera Ruiz in V. Ester Casas, agenta,

– za portugalsko vlado L. Inez Fernandes in M. Figueiredo, agenta,

– za Evropsko komisijo K. Petersen, Y. Marinova in J. Samnadda, agentke,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 13. decembra 2018

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1, točke 2, 5 in 11, Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 20, str. 337), kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. julija 1998 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 21, str. 8) (v nadaljevanju: Direktiva 98/34).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH (v nadaljevanju: VG Media) in družbo Google LLC zaradi domnevne kršitve avtorski pravici sorodnih pravic s strani družbe Google.

Pravni okvir

Direktiva 98/34

3 Člen 1, točke od 2 do 5 in 11, Direktive 98/34 določa:

„V tej direktivi naslednji izrazi pomenijo:

[…]

2. ‚storitev‘ [je] katera koli storitev informacijske družbe ali katera koli storitev, ki se običajno opravi odplačno, na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika storitev.

   Za namene te opredelitve pojmov:

   – ‚na daljavo‘ pomeni, da se storitev opravi, ne da bi bile stranke sočasno navzoče,

   – ‚elektronsko‘ pomeni, da se storitev pošlje na začetnem kraju in sprejme na cilju z elektronsko opremo za predelavo (skupaj z digitalnim zgoščevanjem) in shranjevanje podatkov ter se v celoti prenaša, pošilja in sprejema po žici, radijsko, z optičnimi ali drugimi elektromagnetnimi sredstvi,

   – ‚na zahtevo prejemnika storitev‘ pomeni, da se storitev opravlja s prenosom podatkov na posamezno zahtevo.

   Okvirni seznam storitev, ki ne sodijo v to opredelitev, je prikazan v Prilogi V.

[…]

3. ‚tehnična specifikacija‘ je v dokumentu vsebovana specifikacija, ki določa zahtevane lastnosti proizvoda, kakor so stopnja kakovosti, zmogljivost, varnost ali mere, vključno z zahtevami v zvezi s proizvodom glede imena, pod katerim se prodaja, izrazoslovjem, simboli, preskušanjem in preskusnimi postopki, embalažo, označevanjem ali etiketiranjem in postopki za ugotavljanje skladnosti.

   Izraz ‚tehnična specifikacija‘ vključuje tudi proizvodne metode in postopke, ki se uporabljajo pri kmetijskih proizvodih, kakor je navedeno v členu 38(1) Pogodbe, proizvode za prehrano ljudi in živali ter zdravila, kakor je določeno v členu 1 Direktive 65/65/EGS […], pa tudi proizvodne metode in postopke v zvezi z drugimi proizvodi, kadar ti vplivajo na njihove značilnosti;

4. ‚druge zahteve‘ je zahteva za proizvode, ki ni tehnična specifikacija in ki se nanaša na proizvod zaradi varovanja zlasti potrošnikov ali okolja ter vpliva na njegov življenjski cikel, potem ko je bil dan v promet, kakor so pogoji uporabe, predelave, vnovične uporabe ali odlaganja, kadar lahko taki pogoji znatno vplivajo na sestavo ali značilnost proizvoda ali na njegovo trženje;

5. ‚predpis o storitvah‘ je splošna zahteva v zvezi z začetkom in nadaljevanjem storitvenih dejavnosti v skladu s točko 2, zlasti določbe, ki se nanašajo na dobavitelja storitev, storitve in prejemnika storitve, razen vseh predpisov, ki niso posebej namenjeni storitvam, opredeljenim v zgoraj navedeni točki.

   […]

   Za namene te opredelitve pojmov:

   – se predpis obravnava, kot posebej namenjen storitvam informacijske družbe, kadar je, ob upoštevanju razlogov za njegovo sprejetje in besedila, poseben namen in cilj vseh ali nekaterih posameznih določb predpisa urediti take storitve jasno in z določenim ciljem,

   – se predpis ne obravnava, kot da je posebej namenjen storitvam informacijske družbe, če vpliva na take storitve le posredno ali postransko;

[…]

11. ‚tehnični predpis‘ [so] tehnične specifikacije in druge zahteve ali predpisi o storitvah, skupaj z ustreznimi upravnimi določbami, katerih upoštevanje je formalno in dejansko obvezno pri trženju, zagotavljanju storitve, ustanovitvi dobavitelja storitve ali uporabi v državi članici ali njenem večjem delu, pa tudi zakoni in drugi predpisi držav članic, [–] razen tistih, ki so določeni v členu 10 in [– ki] prepovedujejo proizvodnjo, uvoz, trženje ali uporabo izdelka ali ki prepovedujejo opravljanje ali uporabo storitve ali ustanovitev dobavitelja storitve.

    Dejanski tehnični predpisi so zlasti:

    – zakoni in drugi predpisi države članice, ki urejajo tehnične specifikacije ali druge zahteve ali predpise o storitvah ali poklicne kodekse ali pravila obnašanja, ki pa se nanašajo na tehnične specifikacije ali druge zahteve ali na predpise o storitvah, skladnost s katerimi ustvarja domnevo o skladnosti z obveznostmi, ki jih nalagajo zgoraj navedeni zakoni in drugi predpisi,

    – prostovoljni dogovori, pri katerih je pogodbena stranka država in ki v javnem interesu določajo skladnost s tehničnimi specifikacijami ali drugimi zahtevami ali predpisi o storitvah, razen predpisov v zvezi z javnimi naročili,

– tehnične specifikacije ali drug[i] predpis[i] o storitvah, povezan[i] z davčnimi ali finančnimi ukrepi, ki s spodbujanjem izpolnjevanja takih tehničnih specifikacij ali drugih predpisov o storitvah vplivajo na porabo izdelkov ali storitev; tehnične specifikacije ali drugi predpisi, povezani z nacionalnimi sistemi socialnega zavarovanja, so izključeni.

Sem sodijo tehnični predpisi, ki jih določijo organi, ki jih imenujejo države članice in za katere mora [Evropska] [k]omisija sestaviti seznam do 5. avgusta 1999 […], v okviru Odbora iz člena 5.

Enak postopek se uporabi za spremembo tega seznama;“

4 Člen 8(1), prvi pododstavek, te direktive določa:

„Države članice v skladu s členom 10 takoj sporočijo Komisiji vsak osnutek tehničnega predpisa, razen kadar gre le za prenos celotnega besedila mednarodnega ali evropskega standarda, ko zadostujejo podatki v zvezi z ustreznim standardom. Komisiji navedejo tudi razloge, na podlagi katerih je uzakonitev takega tehničnega predpisa potrebna, če ti niso že jasno razvidni v osnutku.“

5 Direktiva 98/34 je bila razveljavljena z Direktivo (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe (UL 2015, L 241, str. 1), ki je začela veljati 7. oktobra 2015, to je po nastanku dejanskega stanja v postopku v glavni stvari.

Nemško pravo

6 Z achtes Gesetz zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes (osmi zakon o spremembi zakona o avtorski pravici) z dne 7. maja 2013 (BGBl. 2013 I, str. 1161) je bil oddelek 7, naslovljen „Zaščita časopisnih založnikov“, o sorodnih pravicah časopisnih založnikov z učinkom od 1. avgusta 2013 vključen v drugi del Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (zakon o avtorski in sorodnih pravicah, v nadaljevanju: UrhG). Ta oddelek 7 vsebuje naslednje tri člene.

7 Člen 87f UrhG, naslovljen „Založniki časopisov in revij“, določa:

„1. Izdajatelj tiskanega dela (založnik časopisov in revij) ima izključno pravico dajanja tiskanega dela ali njegovih delov na voljo javnosti v komercialne namene, razen če gre za posamezne besede ali zelo kratke odlomke besedila. Če je bilo tiskano delo izdano v podjetju, se za izdajatelja šteje lastnik podjetja.

2. Tiskano delo je uredniško-tehnična priprava novinarskih prispevkov v okviru zbirke, ki se izdaja periodično pod enim naslovom na kakršnem koli mediju, ki se na podlagi presoje vseh okoliščin šteje za v veliki meri tipično za založbo in ki ni pretežno namenjena lastnemu oglaševanju. Novinarski prispevki so zlasti članki in ilustracije, ki so namenjeni posredovanju informacij, oblikovanju mnenj ali zabavi.“

8 Člen 87g UrhG, naslovljen „Prenosljivost, trajanje in omejitve pravice“, določa:

„1. Pravica založnika časopisov in revij iz člena 87f(1), prvi stavek, je prenosljiva. Člena 31 in 33 se uporabljata smiselno.

2. Pravica ugasne po enem letu po objavi tiskanega dela.

3. Pravice založnika časopisov in revij se ne sme uveljavljati v škodo avtorja ali imetnika sorodne pravice, katerega delo ali predmet varstva v skladu s tem zakonom sta vsebovana v tiskanem delu.

4. Dajanje tiskanega dela ali njegovih delov na voljo javnosti je dovoljeno, razen če to delajo komercialni ponudniki iskalnikov ali komercialni ponudniki storitev, ki podobno urejajo vsebine. Sicer se smiselno uporabljajo določbe dela 1, oddelek 6, tega zakona.“

9 Člen 87h UrhG, naslovljen „Pravica avtorja do deleža“, določa:

„Avtor je upravičen do ustreznega deleža nadomestila.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10 Družba VG Media je kolektivna organizacija za upravljanje, ki je pridobila dovoljenje v Nemčiji in ki varuje avtorske in sorodne pravice zasebnih televizijskih kanalov in radijskih postaj ter pravice na digitalnih založniških ponudbah. V tem okviru družba VG Media z imetniki pravic sklepa „pogodbe o upravljanju za televizijo, radio in založnike“, s katerimi ti imetniki pravic nanjo izključno prenesejo trenutne pravice in pravice, ki jih bodo v času pogodbe pridobili, na tiskanih delih, ki jih ustvarijo.

11 Družba Google upravlja več iskalnikov na spletu, med njimi zlasti iskalnik z istim imenom, in avtomatizirano spletno stran z informacijami („Google Novice“). V iskalniku „Google“ se po vnosu iskalnega pojma in sprožitvi iskalne funkcije prikaže kratko besedilo ali odlomek besedila („Snippet“) skupaj s predogledom, ki uporabniku omogoča, da presodi upoštevnost prikazane spletne strani glede na informacije, ki jih potrebuje. Na spletni strani z informacijami „Google Novice“ so v obliki pregleda prikazane novice, ki izhajajo iz omejenega kroga virov informacij. Informacije, ki se nahajajo na tej spletni strani, zbirajo računalniki iz velikega števila virov informacij z uporabo algoritma. Na navedeni spletni strani je „Snippet“ prikazan v obliki kratkega povzetka članka, ki izhaja iz zadevne spletne strani, pri čemer se pogosto povzemajo uvodni stavki v tem članku.

12 Poleg tega družba Google preko svojih spletnih storitev na svojih spletnih straneh in na spletnih straneh tretjih odplačno objavlja oglasna sporočila tretjih oseb.

13 Družba VG Media je pri predložitvenem sodišču vložila odškodninsko tožbo zoper družbo Google, v okviru katere v bistvu nasprotuje temu, da družba Google od 1. avgusta 2013 naprej uporablja odlomke besedil, slike in animirane slike iz ponudb njenih članov za prikaz rezultatov iskanja in povzetkov novic, ne da bi v zameno za to plačala nadomestilo.

14 Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali se za spor o glavni stvari uporabljata člena 87f in 87g UrhG. Predložitveno sodišče se v bistvu sprašuje, ali bi bilo treba te določbe, ki so posledica spremembe UrhG z učinkom od 1. avgusta 2013, v fazi osnutka sporočiti Komisiji v skladu s tem, kar je določeno v členu 8(1), prvi pododstavek, Direktive 98/34. V zvezi s tem predložitveno sodišče opozarja na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero določb, pri sprejetju katerih je bila kršena obveznost sporočanja, določena v tej določbi, ni mogoče uporabiti in se zato ne morejo uveljavljati v razmerju do posameznikov.

15 V teh okoliščinah je Landgericht Berlin (deželno sodišče v Berlinu, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali se nacionalni predpis, ki izključno komercialnim ponudnikom iskalnikov in komercialnim ponudnikom storitev, ki urejajo vsebine, ne pa tudi drugim – tudi komercialnim – uporabnikom prepoveduje dajanje tiskanih del ali njihovih delov na voljo javnosti (razen posameznih besed in krajših odlomkov besedila), na podlagi člena 1, točki 2 in 5, [Direktive 98/34] šteje za predpis, ki ni posebej namenjen storitvam, opredeljenim v navedeni točki,

in če to ni tako,

2. ali se nacionalni predpis, ki izključno komercialnim ponudnikom iskalnikov in komercialnim ponudnikom storitev, ki urejajo vsebine, ne pa tudi drugim – tudi komercialnim – uporabnikom prepoveduje dajanje tiskanih del ali njihovih delov na voljo javnosti (razen posameznih besed in krajših odlomkov besedila), šteje za tehnični predpis v smislu člena 1, točka 11, [Direktive 98/34], in sicer zavezujoči predpis, ki se nanaša na opravljanje storitve?“

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

16 Po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca je družba VG Media z vlogama, ki ju je v sodnem tajništvu Sodišča vložila 16. januarja in 18. februarja 2019, predlagala ponovno odprtje ustnega dela postopka.

17 V utemeljitev svojega predloga VG Media v bistvu trdi, po eni strani, da je generalni pravobranilec zlasti v točkah 34 in 38 sklepnih predlogov napačno presodil nacionalne določbe v postopku v glavni stvari in da se je oprl na dejanske elemente, glede katerih bi bila potrebna bolj poglobljena razprava. Po drugi strani družba VG Media meni, da mora Sodišče pri odgovorih na vprašanja za predhodno odločanje upoštevati politični dogovor med Evropskim parlamentom, Svetom Evropske unije in Komisijo, ki je bil dosežen pred sprejetjem Direktive (EU) 2019/790 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o avtorski in sorodnih pravicah na enotnem digitalnem trgu in spremembi direktiv 96/9/ES in 2001/29/ES (UL 2019, L 130, str. 92).

18 Na podlagi člena 83 Poslovnika lahko Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, ali če stranka po koncu ustnega dela postopka navede novo dejstvo, ki je odločilno za odločitev Sodišča, ali če je v zadevi treba odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali.

19 V zvezi s tem je treba poudariti, da se je generalni pravobranilec v sklepnih predlogih oprl na dejanske in pravne elemente, kot jih je predložitveno sodišče predložilo Sodišču. Vendar je v okviru postopka, določenega v členu 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, zgolj nacionalno sodišče pristojno za ugotavljanje in presojo dejanskega stanja spora o glavni stvari ter za razlago in uporabo nacionalnega prava (sodba z dne 26. aprila 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, točka 37 in navedena sodna praksa).

20 Poleg tega je iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, razvidno, da so dejstva v sporu o glavni stvari nastala pred začetkom veljavnosti Direktive 2019/790, ki se torej ratione temporis ne uporablja za spor o glavni stvari.

21 Zato Sodišče meni, da ima na voljo vse potrebne elemente za odločanje o predlogu za sprejetje predhodne odločbe in da nobeden od elementov, na katere se sklicuje družba VG Media v utemeljitev svojega predloga, ne utemeljuje ponovnega odprtja ustnega dela postopka v skladu s členom 83 Poslovnika.

22 V teh okoliščinah Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca meni, da ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega dela postopka.

Vprašanji za predhodno odločanje

23 Najprej je treba opozoriti, da mora Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem iz člena 267 PDEU nacionalnemu sodišču podati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. V ta namen mora Sodišče po

potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu bila predložena. Poleg tega lahko Sodišče upošteva določbe prava Unije, na katere se nacionalno sodišče v svojem vprašanju ni sklicevalo (sodba z dne 1. februarja 2017, Município de Palmela, C-144/16, EU:C:2017:76, točka 20 in navedena sodna praksa).

24 V obravnavanem primeru se predložitveno sodišče s svojima vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1, točka 11, Direktive 98/34 razlagati tako, da se nacionalni predpis, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki določa prepoved dajanja tiskanih del ali njihovih delov na voljo javnosti (razen posameznih besed ali zelo kratkih odlomkov besedila) izključno za komercialne ponudnike iskalnikov in komercialne ponudnike storitev, ki podobno urejajo vsebine, šteje za „tehnični predpis“ v smislu te določbe, osnutek katerega mora biti predhodno sporočen Komisiji v skladu s členom 8(1), prvi pododstavek, te direktive.

25 Opozoriti je treba, da pojem „tehnični predpis“ obsega štiri skupine ukrepov, in sicer, prvič, „tehnično specifikacijo“ v smislu člena 1, točka 3, Direktive 98/34, drugič, „druge zahteve“, kot so opredeljene v členu 1, točka 4, te direktive, tretjič, „predpis o storitvah“ iz člena 1, točka 5, navedene direktive in, četrtič, „zakone in druge predpise držav članic, […] [ki] prepovedujejo proizvodnjo, uvoz, trženje ali uporabo izdelka ali ki prepovedujejo opravljanje ali uporabo storitve ali ustanovitev dobavitelja storitve“, v smislu člena 1, točka 11, iste direktive (sodba z dne 26. septembra 2018, Van Gennip in drugi, C-137/17, EU:C:2018:771, točka 37 in navedena sodna praksa).

26 V zvezi s tem je treba pojasniti, da se mora za to, da nacionalni ukrep spada v prvo skupino tehničnih predpisov iz člena 1, točka 3, Direktive 98/34, to je pod pojem „tehnična specifikacija“, ta ukrep nujno nanašati na proizvod ali na njegovo embalažo kot tako in zato določati eno od lastnosti, ki se zahtevajo za proizvod (sodba z dne 19. julija 2012, Fortuna in drugi, C-213/11, C-214/11 in C-217/11, EU:C:2012:495, točka 28 in navedena sodna praksa). Poleg tega se pojem „druge zahteve“ v smislu člena 1, točka 4, te direktive nanaša na življenjski ciklus proizvoda, potem ko je dan na trg (sodba z dne 4. februarja 2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, točka 72).

27 V obravnavanem primeru nacionalna določba v postopku v glavni stvari ne spada pod prvo in drugo skupino ukrepov, ki so navedeni v točki 25 te sodbe. Ta določba se namreč ne nanaša na proizvode kot take, temveč, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 22 sklepnih predlogov, na prepoved komercialnim ponudnikom iskalnikov na spletu in komercialnim ponudnikom storitev, ki podobno urejajo vsebine, da dajejo tiskana dela na voljo javnosti.

28 Glede vprašanja, ali je nacionalna določba v postopku v glavni stvari „predpis o storitvah“ v smislu člena 1, točka 5, Direktive 98/34, je treba najprej opozoriti, da je na podlagi člena 1, točka 2, te direktive „storitev“ opredeljena kot „katera koli storitev informacijske družbe ali katera koli storitev, ki se običajno opravi odplačno, na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika storitev“.

29 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe in iz besedila prvega vprašanja razvidno, da predložitveno sodišče meni, da je nacionalna določba v sporu o glavni stvari „predpis o storitvah“, ne da bi za to pojasnilo razloge. Navaja samo, da ponudniki iskalnikov na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika, ki z vnosom iskalnega pojma sproži iskanje, opravljajo storitev informacijske družbe v smislu člena 1, točka 2, navedene direktive.

30 Glede storitev, ki jih opravljajo komercialni ponudniki iskalnikov na spletu, dejansko ni dvoma, da se štejejo za take storitve. Vendar ne velja nujno enako za storitve, ki jih opravljajo komercialni ponudniki storitev, ki podobno urejajo vsebine. Kot je navedla Komisija, je namreč podobno urejanje vsebin tiskanih del mogoče izvesti tudi drugače kot s pomočjo spleta ali elektronskih komunikacij, kot na primer na papirnem nosilcu.

31 Dalje, da bi se ugotovilo, ali je predpis mogoče opredeliti kot „predpis o storitvah“, mora biti ta v skladu z opredelitvijo iz člena 1, točka 5, Direktive 98/34 „posebej“ namenjen storitvam informacijske družbe.

32 V zvezi s tem je treba poudariti, da se v skladu s členom 1, točka 5, peti pododstavek, prva alinea, te direktive predpis obravnava kot posebej namenjen storitvam informacijske družbe ob upoštevanju tako razlogov za njegovo sprejetje kot tudi njegovega besedila. Poleg tega se v skladu z isto določbo ne zahteva, da je „poseben namen in cilj“ celotnega zadevnega predpisa urediti storitve informacijske družbe, saj zadošča, da temu namenu ali temu cilju sledijo nekatere določbe tega predpisa (sodba z dne 20. decembra 2017, Falbert in drugi, C-255/16, EU:C:2017:983, točka 32).

33 Poleg tega tudi v primeru, da iz samega besedila nacionalnega predpisa ne izhaja, da je ta vsaj deloma posebej namenjen ureditvi storitev informacijske družbe, lahko ta cilj kljub temu jasno izhaja iz razlogov za sprejetje tega predpisa, kakršni v skladu z upoštevnimi nacionalnimi pravili razlage izhajajo zlasti iz pripravljalnega gradiva navedenega predpisa (glej v tem smislu sodbo z dne 20. decembra 2017, Falbert in drugi, C-255/16, EU:C:2017:983, točka 33).

34 V obravnavanem primeru je treba po eni strani ugotoviti, da se člen 87g(4) UrhG izrecno nanaša med drugim na komercialne ponudnike iskalnikov, za katere ni sporno, da opravljajo storitve iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34.

35 Po drugi strani je razvidno, da je poseben namen in cilj nacionalnega predpisa v postopku v glavni stvari izrecno in z določenim ciljem urediti storitve informacijske družbe.

36 Čeprav predložitveno sodišče ni dalo jasnih podatkov glede posebnega namena in cilja nacionalnega predpisa v postopku v glavni stvari, pa iz stališč, ki jih je na obravnavi pred Sodiščem podala nemška vlada, vseeno izhaja, da se je sprememba UrhG prvotno posebej nanašala na ponudnike iskalnikov na spletu. Poleg tega stranki v postopku v glavni stvari in Komisija v svojih pisnih stališčih navajajo, da je bil cilj te ureditve zaščititi legitimne interese založnikov časopisov in revij v digitalnem svetu. Zato je očitno, da je bil glavni cilj in namen zadevne nacionalne določbe v postopku v glavni stvari zaščititi te založnike pred posegi spletnih iskalnikov v avtorsko pravico. V tem okviru se zdi, da se je za nujno štelo le varstvo pred sistematičnimi posegi v dela založnikov na spletu, ki jih storijo ponudniki storitev informacijske družbe.

37 Res je, da se prepoved dajanja tiskanih del na voljo javnosti, določena v členu 87g(4) UrhG, ne nanaša le na ponudnike spletnih storitev, temveč tudi na ponudnike storitev zunaj spleta. Iz uvodnih izjav 7 in 8 Direktive 98/48, s katero je bila spremenjena Direktiva 98/34, pa je razvidno, da je namen Direktive 98/48 obstoječe nacionalne predpise prilagoditi novim storitvam informacijske družbe in preprečiti, da se „omeji svoboden pretok storitev in neovirano ustanavljanje in delovanje podjetij, kar bi vodilo k vnovični razdrobitvi notranjega trga“. V nasprotju s tem ciljem pa bi bilo, da bi se izključilo, da se predpis, ki ima najverjetneje namen in cilj urediti spletne storitve, ki se nanašajo na tiskana dela, opredeli kot predpis, ki je posebej namenjen takim storitvam v smislu člena 1, točka 5, Direktive 98/34, samo zato, ker v njegovem besedilu niso navedene le spletne storitve, temveč tudi storitve, ki se opravljajo zunaj spleta (glej v tem smislu sodbo z dne 20. decembra 2017, Falbert in drugi, C-255/16, EU:C:2017:983, točki 34 in 35).

38 Poleg tega okoliščina, da člen 87g(4) UrhG spada v okvir nacionalne zakonodaje o avtorski ali sorodnih pravicah, ne more vplivati na to presojo. Tehnični predpisi na področju intelektualne lastnine namreč niso izrecno izključeni s področja uporabe člena 1, točka 5, Direktive 98/34, v nasprotju s tistimi, ki so predmet evropske ureditve na področju telekomunikacijskih storitev ali finančnih storitev. Poleg tega je iz sodbe z dne 8. novembra 2007, Schwibbert (C-20/05, EU:C:2007:652) razvidno, da se določbe nacionalnega zakona na področju intelektualne lastnine lahko štejejo za „tehnični predpis“, ki ga je treba sporočiti v skladu s členom 8(1) navedene direktive.

39 Ker se predpis, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, nanaša posebej na storitve informacijske družbe, mora biti osnutek tehničnega predpisa predhodno sporočen Komisiji v skladu s členom 8(1) Direktive 98/34. Če tega ni, se je glede na ustaljeno sodno prakso v sporu med subjekti zasebnega

prava mogoče sklicevati na to, da se nacionalnega tehničnega predpisa, ki ni bil sporočen Komisiji v skladu s to določbo, ne sme uporabiti (sodba z dne 27. oktobra 2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, točka 64 in navedena sodna praksa).

40 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 1, točka 11, Direktive 98/34 razlagati tako, da je nacionalni predpis, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki določa prepoved dajanja tiskanih del ali njihovih delov na voljo javnosti (razen posameznih besed ali zelo kratkih odlomkov besedila) izključno za komercialne ponudnike iskalnikov in komercialne ponudnike storitev, ki podobno urejajo vsebine, „tehnični predpis“ v smislu te določbe, osnutek katerega mora biti predhodno sporočen Komisiji v skladu s členom 8(1), prvi pododstavek, te direktive.

Stroški

41 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 1, točka 11, Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe, kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. julija 1998, je treba razlagati tako, da je nacionalni predpis, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki določa prepoved dajanja tiskanih del ali njihovih delov na voljo javnosti (razen posameznih besed ali zelo kratkih odlomkov besedila) izključno za komercialne ponudnike iskalnikov in komercialne ponudnike storitev, ki podobno urejajo vsebine, „tehnični predpis“ v smislu te določbe, osnutek katerega mora biti predhodno sporočen Evropski komisiji v skladu s členom 8(1), prvi pododstavek, Direktive 98/34, kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48.

Podpisi